

κρατητήριο, ἔνθα εἰς χωροφύλαξ ἐτάχθη πρὸς φύλαξιν αὐτοῦ. Ἐφαίνετο ἄλλως τε ἡμενος καὶ ὑποτασσόμενος.

Τὸν Λαυρέντιον μετέφερον εἰς τι ξενοδοχεῖον τοῦ Β*. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνέκτησε τὰς δυνάμεις του καὶ ἐσκέφθη νὰ πληροφορήσῃ τὸν Μοῦλ περὶ τῆς σπουδαίας συλλήψεως, ἣν ἐνήργησε. Τὸ τηλεγράφημα ἐστάλη περὶ τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβριαν ὄραν, ὃ δὲ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἀπήντησε παραχρῆμα ὅτι θ' ἀνεχώρει διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἀμέσως καὶ θὰ ἔφθανεν εἰς Β* τὴν ἐσπέραν ἢ τὴν νύκτα. Συνίστα συγχρόνως τὴν σύλληψιν τῶν ἄλλων σχινοβατῶν τοῦτο ὅμως ἦν ἤδη δυσχερές.

Ἐν τούτοις εἶχον ἐρευνήσει ἐν τοῖς περιχώροις ἄλλὰ μόνον τὴν Ζινέταν καὶ τὸν Πουλῖό κατόρθωσαν νὰ συλλαβῶσι, τῆς λοιπῆς συμμορίας διαφυγούσης.

Ὁ Δακολάρ, δεδεμένος καὶ φυλασσόμενος ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος, δὲν ἔπαυε νὰ ὀμιλῇ περὶ τοῦ Λαυρεντίου, ζητῶν ἀπαύστως νὰ ἴδῃ αὐτόν, διότι, ὡς ἔλεγεν, εἶχε σπουδαίας ἀποκαλύψεις καὶ ὁμολογίας νὰ κάμῃ εἰς αὐτόν.

Ταῦτα ἀνέφερον εἰς τὸν εἰρηνοδίκην, εἶτα δὲ εἰς τὸν Λαυρέντιον, ὅστις ἠρνήθη μετ' ἀποστροφῆς. Ἐν τούτοις, περὶ τὴν ἐσπέραν ἠγέθη καὶ ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὄρθιος· ἐπειδὴ δὲ πάλιν παρεκάλει ὁ Δακολάρ νὰ ἴδῃ αὐτόν, ἐδέχθη καὶ οὕτως ὠδήγησαν αὐτόν εἰς τὸ κρατητήριο.

— Λοιπὸν, ἰδοὺ ἐγὼ ... τί με θέλεις; ἠρώτησε τὸν Δακολάρ.

— Ἄ! ἐπὶ τέλους! εἶπεν ἐκεῖνος. Θέλω νὰ συνομιλήσω μαζὺ σου καὶ νὰ σὲ ἴδω.

Ὁ Λαυρέντιος ἐφάνη δυσανασχέτων.

— Μείνε, σὲ παρακαλῶ! ἀνέκραζεν ὁ Δακολάρ. Ὅσα μεγάλη καὶ ἂν εἴνε ἡ ἀποστροφή, τὴν ὅποιαν σοὶ ἐμπνέω, δὲν ἐπιθυμεῖς τοῦλάχιστον νὰ σοὶ ὀμιλήσω περὶ τοῦ πατρός σου... τὸν ὅποιον ἐγνώρισαι;

Ὁ Λαυρέντιος ἔστερξε νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ὁ Δακολάρ τῷ εἶπεν ὅτι ὁ Γεώργιος Δαλισιέ ἐξεμυστηρεύθη εἰς αὐτόν.

— Πόσον μετενόησεν, εἶπε, διὰ τὰ σφάλματά του, καὶ διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του! Ἐσκέπτετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν καὶ νὰ εὕρῃ αὐτούς. Ἀποθνήσκων μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐκπληρώσω ἐγὼ αὐτὸ τὸ καθήκον, νὰ ἀναζητήσω τὰ δύο αὐτὰ προσφιλῆ δι' αὐτὸν ὄντα, τὰ ὅποια τόσον ἀνάνδρως ἐγκατέλειψε καὶ νὰ τὰ βοηθήσω. Διὰ τοῦτο μόνον, σοὶ ὀρκίζομαι, ἀφῆκα τὴν Ἰταλίαν. Ματαίως ἀνεζήτησα εἰς Γρενόβλην, εἰς Παρισίους. Ἐκρύπτοντο, καὶ τὸ ἐνοῶ μεθ' ὅσα συνέβησαν! Ἐκτοτε διηγῶν τὸν βίον, τὸν ὅποιον γνωρίζεις. Ὡ! ἂν τοὺς ἐπανεύρισκα, ἂν εὕρισκα εἰς αὐτούς... οἰκογένειαν, ὄχι! τὸ ὀρκίζομαι δὲν θὰ ἐβυθίζομην εἰς τόσα ἐγκλήματα. Τέλος πάντων, οὕτως ἔχουσι τὰ πράγματα!

Καὶ κατηράσθη ἀπαξ ἔτι καὶ — μετὰ τόσῳ θλιβεροῦ ὕφους, ὥστε ὁ Λαυρέντιος συνεκινήθη — τὴν μοῖραν, ἣτις ἠθέλησεν ὁ

πως ἡ κυρία Δαλισιέ φονευθῆ διὰ τῆς χειρός του.

— Σὺ τοῦλάχιστον, διέφυγες τὴν λύσαν μου, ἀνέκραξε· δόξα τῷ Θεῷ! τῶρα ἀνέκτησες τὴν τιμὴν σου· αἱ ὁμολογίαι μου ἐξήλειψαν τὰς ἐναντίον σου ὑπονοίας... Ποῖον μέλλον σὲ περιμένει ἂν θελήσης! Εἶσαι νέος, εὐφυῆς καὶ ἔχεις γενναίαν καρδίαν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Λαυρέντιος συνωφροῦτο καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον,

— Ζητῶ συγγνώμην! προσέθηκεν ὁ Δακολάρ θλιβερῶς, λησμονῶ ὅτι νὰ σὲ ἐπαινῶ ἐγὼ εἶνε ὡς νὰ σὲ ὕβριζω... Καὶ ὅμως, δὲν ἠμπορῶ ἄρα γε νὰ εὐχωμαι διὰ σέ;... Ὡ! ἂν ποτὲ δυνηθῶ νὰ σοὶ χρησιμεύσω, νὰ σὲ ὑπηρετήσω!... Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι λησμονῶ ἀκόμη τί εἶμαι καὶ τί με περιμένει!

Ὁ Λαυρέντιος ἐξῆλθε τοῦ κρατηρίου συγκεκινημένος καὶ οἰονεὶ πάσχων διὰ τὴν ἀποτρόπαιον ἐκείνην συμπαθειαν. Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐνεκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἀνέμενε τὴν ἀφίξιν τοῦ Μοῦλ.

Τέλος ὁ Μοῦλ ἀφίκετο μετὰ τοῦ μεσονυκτίου καὶ τῆς μιᾶς· συνεχάρη τὸν Λαυρέντιον καὶ ἐνηγκαλίσθη αὐτόν. Συγχρόνως ἀφίκετο ὁ ἀντεισαγγελεὺς καὶ ὁ ἀνακριτής.

Οἱ δύο οὗτοι δικασταὶ καὶ ὁ Μοῦλ μετέβησαν παράυτα εἰς τὸ δημαρχεῖον καὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὸ κρατητήριο.

Ἄλλὰ μόλις εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ καὶ ἔστησαν ὡς εἰ κεραυνόπληκτοι: ὁ Δακολάρ δὲν ἦτο ἐκεῖ, ὃ δὲ χωροφύλαξ ὁ φυλάσων αὐτὸν ἔκειτο χαμαὶ φέρων σχινοβιον περὶ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ.

Πῶς ὁ Δακολάρ, δεδεμένος ὡς ἦτο, ἠδυνήθη νὰ καταρρίψῃ τὸν χωροφύλακα;

Τὰ πάντα ἐξηγήθησαν μετ' ὀλίγον:

Τὸ κάθισμα, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ὁ χωροφύλαξ, ἦτο πλησίον τοῦ μόνου παραθύρου, δι' οὗ ἐφωτίζετο τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο· τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν ἡμιάνοικτα ἕνεκα τοῦ ἐπικρατούντος καύσωνος. Δύο ἐκ τῶν σιδηρῶν ράβδων, αἵτινες ἔφρασσον τὸ παράθυρον, ἔξωθεν, εἶχον προιονισθῆ καὶ ἀφαιρεθῆ, ἔξωθεν δὲ εἶχον ρίψει βρόχον ἐπὶ τοῦ κοιμωμένου χωροφύλακος καὶ ἀποπνίξει αὐτόν πρὶν ἢ οὗτος δυνηθῆ νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν.

Ἦδη, τίς εἶχε σπεύσει εἰς βοήθειαν τοῦ Δακολάρ, ἂν μὴ οἱ ἀρχατοὶ αὐτοῦ σύντροφοι; Εἰς τὸν μικρὸν κῆπον, ὑπὸ τὸ παράθυρον, ὑπῆρχον ἴχνη βημάτων, κλίμαξ δὲ τίς ἐστηρίζετο ἔτι ἐπὶ τοῦ τοίχου... ὁ χωροφύλαξ, ἄλλως τε, ἅμα συνελθὼν, ἐβεβαίωσε πάντα ταῦτα.

Ὁ Μοῦλ ἦν ἐξαλλος ἐκ τῆς ὀργῆς. Κατηράσθη τὰς ἐπαρχίας μὲ τὴν ἀστυνομίαν των καὶ τοὺς χωροφύλακας καὶ τὰ ἀθλια καὶ ὅλως ἀκατάλληλα ἐκεῖνα κρατητήρια, δι' ὧν εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ δραπετεύσῃ.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ἡ ἐν τῷ κύκλῳ τῶν νέων προκληθεῖσα ἐκ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου συγκίνησις εἶνε εὐνόητος. Πάντες ἔκθαμβοι προσέβλεπον ἀλλήλους· ἡ ἐκπληξίς των ἦτο μεγίστη. Ἰδίως ἀπερίγραπτος αὕτη κατέστη, ὅταν ὁ Μπουβάρ, ὑποδεικνύων τοὺς δύο ἀγύρτας, ἀνέκραζεν:

— Ἰδοὺ οἱ ἔνοχοι!

Ἐξ ἐνστίκτου ἕκαστος ὠπισθοδρόμησεν.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ φήμη τοῦ συμβεβηκότος διεδόθη εἰς τὰς αἰθούσας· οἱ χοροὶ ἔπαυσαν, τὸ χαρτοπαίγιον διεκόπη. Πάντες οἱ κεκλημένοι ἐπλησίασαν τὸν ὄμιλον τὸν περιστοιχίζοντα τὰ δύο ἔντιμα ὑποκείμενα.

— Συνελήφθημεν! ἐψιθύρισεν ὁ Νικέζ.

Ἄ! κακὴ μοῖρα! Εἶχα μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ θράτος μου.

Ταχὺ περὶ αὐτὸν ρίψας βλέμμα καὶ πεισθεὶς περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς φυγῆς, ἀνεφώνησε διὰ τόνου σκωπτικοῦ:

— Λοιπὸν! μάλιστα, κύριοι, σὰς εἶπαν τὴν ἀλήθειαν. Μάθετε ὅμως ὅτι ἐγὼ

ἔχω νὰ διατρέξω ὀλιγωτέρους κινδύνους ἢ ὁ... σύντροφός μου· καὶ ἐπειδὴ ὁ κύριος γνωρίζει ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, θὰ σὰς εἴπει ὅτι ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ διέπραξε μόνος τὴν δολοφονίαν ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐγὼ ὡς ἐκ τύχης ὠφελήθην.

— Μὴ λέγετε ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ, εἶπε διὰ φωνῆς σοβαρᾶς ὁ κύριος Μπουβάρ· τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε ἔντιμον· τὸ ἔλαβε, συνεπεῖα ἐγκλήματος, ὁ ἀθλιος αὐτός, ὅστις ὀνομάζεται ἀπλούστατα Κάρολος.

Ὁ τελευταῖος οὗτος κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας, καταβιάσας τὴν κεφαλὴν καὶ μὴ τολμῶν νὰ παρατηρήσῃ τοὺς περιστοιχίζοντας αὐτόν.

Ὁ Νικέζ διὰ τοῦ αὐτοῦ σκωπτικοῦ ὕφους ἐξηκολούθησεν:

— Πιστεύω ὅτι ὁ ἰατρὸς κύριος Δουσατέλ ἐνθυμεῖται τὴν συμφωνίαν, τὴν ὅποιαν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκάμαμεν καὶ ὅτι τοῦ ὑπεσχέθη νὰ καταστήσω γνωστὸν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀληθοῦς δολοφόνου. Ὅθεν ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου· ἰδοὺ ὁ δολοφόνος, ὁ συνέταιρός μου.

Ἡ ἀπάθεια τοῦ Λαυρεντίου ἐξέπληξε πάντας.

— Καὶ τώρα, κύριε Μπουβάρ, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν προχωρῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου, ἐνθυμηθῆτε ὅτι πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀδίκως κατεδιώχθη εἰς ἀθῶς, ὁ ὅποιος, καίτοι κατόπιν ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀθώότης του, δὲν ἠδυνήθη ὅμως ν' ἀποκατασταθῇ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐνταῦθα ἀκόμη, εἰς τὰς αἰθούσας αὐτάς, ὁ Μάξιμος ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς περιφρονήσεως, χάρις εἰς τὰς συκοφαντίας

καὶ τὰς μυστράς δολοπλοκίας τοῦ ἀθλίου, τὸν ὁποῖον βλέπετε ἐνώπιόν σας.

Καὶ ὑπέδειξε τὸν Κάρολον. Μεθ' ὃ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Νικέζ, εἶπεν :

— Ὁ συνένοχός σου εἶνε ἡμιθανὴς ἐκ τρόμου· δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ. Εἰπέ εἰς τοὺς κυρίους αὐτοὺς διὰ ποίου τρόπου ἐδολοφονήθη ὁ κύριος δὲ Φερουζόλ. Πρέπει νὰ βεβαιωθῶσι περὶ τῆς ἀφώτητος τοῦ Μαξίμου οἱ ὑποπτευθέντες τὴν ἐντιμότητά του.

— Ἀς διηγηθῆ τὴν ὑπόθεσιν ὁ κύριος Μπουβάρ, ὁ ὁποῖος τὴν γνωρίζει πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ἐγὼ θὰ ἐπιβεβαιώσω.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀρχίζω.

Πάντες ἐγένοντο προσεκτικοί.

Ὁ Μπουβάρ ἤρξατο ὡς ἑξῆς :

— Ἡ διήγησίς μου θὰ εἶνε ὀλίγον μακρά. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κύριος Μαξίμος, ἀναχωρῶν τῆς Λέσχης, κατήρχετο τὴν κλίμακα, συνήτησεν εἰς αὐτὴν τὸν στενὸν τοῦ φίλου, τὸν ὀνομαζόμενον μαρκήσιον δὲ Βονεὶλ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνεκοίνωσε τὸ σημαντικὸν κέρδος τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ. Ὁ λεγόμενος αὐτὸς μαρκήσιος, ὁ ὁποῖος εἶνε εἰς ἐλεεινὸς τυχοδιώκτης, ἔζη ἐκ τῶν πόρων τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἐγνώριζε δὲ ποῦ μετέβαινεν ὁ φίλος του. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Μαξίμος ἠγάπα μίαν νεάριδα καὶ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τῆς νυκτὸς μετέβαινεν εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν.

Ἀϊφνης ἔσχε τὴν ιδέαν νὰ ἐπωφεληθῆ περιστάσεως ἐξαιρετικῆς, ὅπως πλουτίσῃ. Παρὰ τοῦ φίλου του ἔμαθεν ὅτι ὁ κύριος δὲ Φερουζόλ μετ' ὀλίγον θ' ἀνεχώρει τῆς Λέσχης καὶ ἀμέσως ἐσκέφθη νὰ οικειοποιηθῆ τὸ κέρδος τοῦ εὐτυχοῦς παίκτη. Ὁ Μαξίμος εἶχεν ἀναχωρήσει καὶ ἡ ἀναχώρησίς του, βεβαίως, θὰ παρατηρήθη ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Λέσχης.

Ὁ Κάρολος κατήλθε τὴν κλίμακα καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν ἀναμένων τὸν κόμητα, ὁ ὁποῖος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῆ μόνος, ἀνεκοίνωσε δὲ αὐτῷ τὰ ἐν τῷ παιγνιδίῳ κέρδη του.

— Ἄ! ἀνέκραξε πάραυτα, ὅποια ἀφροσύνη νὰ μεταβῆτε μόνος εἰς τὴν οἰκίαν σας κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ μὲ ποσὸν τόσον σημαντικόν!

— Τί πειράζει; Δὲν φοβοῦμαι τίποτε.

— Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ ἀφίσετε νὰ σὰς συνοδεύσω μέχρι τῆς οἰκίας σας· τίς οἶδε τί ἡμπορεῖ νὰ συμβῆ! Ἄ! ἰδοὺ μίαν ἀμαξά.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν ἔνευσε τῷ ἀμαξηλάτῃ νὰ σταθῆ.

Ἐἴτε διότι ὁ κύριος δὲ Φερουζόλ ἐπέστη ἐκ τῶν λόγων τοῦ Καρόλου, εἴτε διότι δὲν ἤθελε νὰ δυσχερεστήσῃ αὐτόν, δὲν ἐτόλμησε ν' ἀρνηθῆ τὴν συνδρομὴν του. Ὅθεν διηυθύνθη πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀνέλθῃ ὁ φίλος του, εἶπε ταχέως λέξεις τιναὶ εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀμαξηλάτου.

Ἄμφοτεροὶ ἀνῆλθον εἰς τὴν ἀμαξάν.

— Ἐδώσατε τὴν διεύθυνσιν; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Τὴν ἔδωσα.

Ἡ διήγησις αὐτῆ εἶνε λίαν ἐνδιαφέρουσα, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Βαρλάξ παρατηρῶν τὸν νεαρὸν κύριον Δουβουά.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἔδῃξε τὰ χεῖλη, χωρὶς ν' ἀποκριθῆ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀρχικλείας ἐξηκολούθησεν :

Ἡ διαγωγή τοῦ Καρόλου, κύριοι, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ παράδοξον ἢ πρότασίς του ἤτο φυσικωτάτη. Ὁ ἀπορεῖτε ἴσως πῶς γνωρίζω αὐτὰς τὰς λεπτομερείας βραδύτερον θὰ τὸ μάθετε.

Ἡ ἀμαξά ὁλοὲν ἔτρεχεν ἀπὸ ρυτῆρος, τοῦτο δὲ ἐξέπληττε τὸν κόμητα. Ἄλλ' ὁ ἔντιμος κύριος Κάρολος δὲν εἶχε δώσει εἰς τὸν ἀμαξηλάτην τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου δὲ Φερουζόλ· τῷ εἶχεν εἶπει :

— Πηγαίνομεν εἰς Παντέν· θὰ σταματήσῃς πρὸ τῆς εἰσόδου· ἐὰν μὰς ὑπάγῃς γρήγορα ἔχεις πέντε εἰκοσάφραγκα.

Ἀϊφνης ὁ κόμης διέκοψε τὴν σιωπὴν :

— Περὶεργον, εἶπε, πῶς βραδύνομεν.

— Ἐνεκα τοῦ ἐλεεινοῦ καιροῦ καὶ τῆς πολλῆς χιόνος, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος, ἀνησύχως.

Ἐκ τύχης, ὀλίγον πρότερον, ὁ δολοφόνος εἶχε σχετισθῆ μετὰ τινος φαρμακοποιοῦ, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἔμαθε τὰς διαφορὰς ιδιότητος τῶν δηλητηρίων. Εἶχε μάθει τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐκτακτὸν δραστηκότητα τοῦ ὑδροκυανικοῦ ὀξέος καὶ τὰ κεραυνοβόλα ἀποτελέσματα αὐτοῦ, εἰσπνεομένου ἢ πινομένου. Συνεπὸς πάντοτε ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ φιαλίδιον περιέχον τὸ δηλητήριο αὐτό, στερεῶς πεπωματισμένον.

Νῦν ἐσκέφθη νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ, ὅτε τὰ πάντα ἔβρινον κατ' εὐχὴν. Ἐν μόνον πράγμα τὸν ἀνησύχει· τίνα τρόπον θὰ κατεβιβάξῃ τὸ πτώμα ἐκ τῆς ἀμαξῆς, χωρὶς νὰ δώσῃ ὑποψίαν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην;

Περιστατικὸν τι ἐν τούτοις μετέβηλε τὰς σκέψεις του.

Ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος ἐρχίνετο σύννευς εἶπεν εἰς τὸν Κάρολον :

— Δὲν ἤξεύρω τί ἔχω ἀπόψε, αἰσθάνομαι σφοδρὰν ἡμικρανίαν· ἀνοίξατε, παρακαλῶ, τὴν μίαν θυρίδα.

Ἡ αἰτήσις αὐτῆ δυσχερέστησε ζωηρῶς τὸν δολοφόνον, φοβηθέντα μήπως τὸ θῦμά του παρατηρήσει ἔξω καὶ ἴδει εἰς ποῖον δρόμον ἐβαδίζον.

Ἐπρεπεν ὁμοῦ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του, φυσικωτάτην ἄλλως τε. Πράγματι δὲ ὁ ἀθλιος ἤνοιξε τὴν θυρίδα. Ἄλλ' ὁ ἐν τῇ ἀμαξῇ εἰσδύσας σφοδρὸς ἀνεμος παρήγαγεν ἀντίθετον ἀποτέλεσμα ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὁ κόμης ἀνέμενεν.

— Ὡ! ἐψιθύρισε, τώρα εἶμαι περισσότερο ἀδιάθετος.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθήσῃ τι πλέον, ἐκλονίσθη καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νομιζομένου μαρκησιού.

Ὁ τελευταῖος οὗτος συνέλαβε τότε

στατικὴν ἔμπνευσιν. Ἐξῆγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ ρινίμακτρόν του καὶ ἐφίμωσε τὸ στόμα τοῦ κόμητος, ἐνῶ συγχρόνως, στηρίζων τὸ ἐγχειρίδιον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ δὲ Φερουζόλ, ἔλεγεν αὐτῷ :

— Σιωπὴ! ἢ σὲ φονεύω. Ἐρθάσαμεν.

Πάραυτα δὲ ἐφώνησε πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην :

— Στασού· θὰ καταβῶμεν.

Πάντα ταῦτα διεξήχθησαν ἐν διαστήματι ὀλίγων δευτερολέπτων, χωρὶς νὰ δυναθῆ ὁ κόμης νὰ κάμῃ οὐδεμίαν κίνησιν. Ὁ Κάρολος πρῶτος κατήλθε τῆς ἀμαξῆς καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν δὲ Φερουζόλ, ὅπως τὸν βοηθήσῃ νὰ κατέλθῃ· ὁ κόμης ὁμοῦ, προαισθανόμενος δυστύχημα, ἤρνετο νὰ καταβῆ, ἐδέησε δὲ ὅπως ὁ Κάρολος ἐξαγάγῃ πάλιν τὸ ἐγχειρίδιόν του καὶ τὸν ἐξαναγκάσῃ νὰ κατέλθῃ.

Ὁ ἀμαξηλάτης οὐδὲν εἶδεν· ἔλαβε τὰ πέντε εἰκοσάφραγκα καὶ ἀνεχώρησε περιχαρῆς.

Βλέπων τὴν ἀμαξάν ἀπομακρυνομένην ὁ ἀθλιος μαρκήσιος, ἐξέβηλε στόνον ἀνακουφίσεως. Ἦτο μόνος μετὰ τοῦ θύματός του εἰς Παντέν, εἰς ἀπόστασιν τριακοσίων μέτρων ἀπὸ τῶν ὀχυρωμάτων.

Ἐκλέγων τὸ Παντέν ὁ Κάρολος ὡς μέρος τοῦ ἐγκλήματος, εἶχε τὸν σκοπὸν του· διότι, φονεύων τὸν κόμητα, εὐκόλως θὰ ἐξηπνίζεν εἰς τι τῶν αὐτοῦ ὀρυχείων τὸ πτώμα του.

Ἡ ὥρα ἐπέστη.

Ὁ δολοφόνος ἐξέβηλε τοῦ θυλακίου του τὸ φιαλίδιον τοῦ ὑδροκυανικοῦ ὀξέος καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τοὺς ρώθωνας τοῦ κόμητος, ἐνῶ συγχρόνως ἀπέσπα τὸ φίμακτρον.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε κεραυνοβόλον.

Μόλις ἀνέπνευσεν ὁ δὲ Φερουζόλ τὸ περιεχόμενον τοῦ φιαλιδίου, καὶ ἔπεσεν ἀποτόμως κατὰ γῆς.

Ἦτο νεκρός.

Ὁ δολοφόνος ἐπωμάτισε τὸ φιαλίδιον καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν τῷ θυλακίῳ του.

Τίς ἠδύνατο τώρα, κύριοι, νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ ἐδολοφόνησε τὸν κόμητα δὲ Φερουζόλ, τὴν νύκτα ἐκείνην, κατὰ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸν ἔρημον δρόμον τοῦ Παντέν;

Ἀφοῦ ἔλαβε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ χρηματοφυλάκιον τοῦ θύματος, ἀνεχώρησε μεταβάνων εἰς τὴν οἰκίαν του, πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν οὕτω εὐκόλως ἀποκτηθεῖσαν περιουσίαν. Ἐφεξῆς ἦτο πλουσιος ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ· ἠδύνατο νὰ φέρῃ ὑπερηφάνως τὸν τίτλον του καὶ νὰ ζῆ ἐντίμως ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ.

Διὰ βήματος ταχέως ἀπεμακρύνθη τοῦ μέρους ἐκείνου, ὁ ἀθλιος. Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἔστρεψε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους, παρατηρήθη ὑπὸ τριῶν ἀνθρώπων, ἐκεῖ που ἵσταμένων.

— Ὁ ἀκολουθήσας αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον, Φελιδῶρ, καὶ θὰ μοῦ πῆς ποῦ κατοικεῖ. Φρόνησιν!

Ὁ κληθεὶς Φελιδῶρ ἠκολούθησε τὸν μαρκήσιον.

[Ἐπεται συνέχεια].